

KULTUR

SIDEN ER REDIGERET AF ANDERS BRAHM

Take That i Köln for knap 14 dage siden. Drengene fra boy-bandet er blevet mænd og leverer voksen-entertainment. I Jylland blev det til årets pop-pag. FOTO: POLIFOTO

8000 stemte på liste TT

Selv i amputeret udgave leverede Take That et berusende popshow

KONCERT
Take That
★★★★★

Det minder om et amerikansk præsidentvalg i den afgørende fase, da de fire medlemmer i Take That indleder det, der måske bliver årets popbrag i Jylland.

Mens konfetti hagler ned fra oven, står Gary, Jason, Mark og Howard - tilpas modnede sangere, entertainere og ikke mindst mandfolk bag hver deres talerstol og ligner kandidater, der vil få samtlige 8000 kryds, hvis det er muligt at sætte kryds ved liste TT ved udgangen. T for tuseinferno. T for trussetype grand cru.

Take That is back for good. Jeg har sjældent holdt mig så meget for ørerne under en koncert. Vel at mærke mellem numrene. Det feminine brøl kunne have slukket ildebrande i Californien, så intens er styrken. Det er vel også forventeligt, når nu det er 12 år siden, at Manchester-gruppen sidst gæstede Danmark.

Derfor virker det oplagt at servere "Patience" fra 2006-albummet "Beautiful World". Jeg har ikke hørt så mange

skrigende netop det ord, siden Guns'N'Roses var det fedeste fede.

Fra at være store, charmerende drenge synes Take That's medlemmer nu granskede, stadig dybt professionelle og i min optik langt mere eksperimenterende på scenen. Hvilket sikkert også skyldes den teknologiske udvikling, som de gentagne gange lukrerer på.

Popuniversets centrum

Allerede med "It Only Takes a Minute" sætter de fire kåde knægte en tyk streg - eller skulle man sige stripstang - under deres fuldvoksne mandighed, da velskærne, afklædte kvinder pisker stemningen til flodeskum med et hæsbæsende stripclubshow, som får de uhyre fåtallige mænd i hallen til at juble. Stripstængerne er efter få berøringer rødgloedende, hvilket minder mig om en festlig aften for år tilbage i Caracas. Men inden den tanke forankrer sig, får de 8000 stemmer hevet mig tilbage til virkeligheden. Hvilket heller ikke er det værste sted at være, når man nu har affundet sig med, at pop ikke pr. definition er et fyord.

Take That havde lovet et spektakulært show. Og som sande britere holder de ord. Fra ende til anden leverer de et totalteater, hvor man trækker rundt i manegen og får serveret kabaret, karneval, samba og pyroplastiske gimmicks, så kvinderne blusser, og man tager sig selv i at skræle med på "Relight My Fire".

Som det mest naturlige i verden bliver der sat ild til både hat, ærme og støvler hos de tre tilbageværende, storsvedende aktører, der klarer ærterne, mens en sygdomsramt Howard Donald må restituere backstage under det meste af showet.

Festen får et ekstra spark med Gnarls Barkley-hittet "Crazy", inden alle musketerer omgiver af iskolde dampe kommer ind på scenen iført lange, blærede trenchcoats og ligner Milano-modeller i deres rette element.

Med sangen "Rule the World" fra filmen "Stardust" indtager de podiet midt i hallen, der et kort øjeblik senere bliver popuniversets centrum, da "Back for Good" som den første sang i min hukommelse får hele Gigantiums menneskemasse til at svinge po-

terne i vejret og synge så højt, at reklameskiltene fra såvel Gøl Pølser som Ranum Teltudlejning skælver.

Klimakset forlænges til kvindernes åbenlyse tilfredsstillende, da et jomfrueligt, hvidt piano efterfølgende glider op fra gulvet og lægger op til fællesang, mens bandet cirkler under en laserskabt stjernehimmel. Et smukt syn, der minsandten overgås, da fire yndefulde danserinder hæves op på en enorm ring af lys, der som et lysende bælte svæver midt i rummet omkring en discokugle på størrelse med Saturn.

Et såre simpelt men genialt træk at centrere opmærksomheden og dermed give så mange publikummere som muligt chancen for at føle vibrationerne helt tæt på showets epicenter.

Mere potent band

Selv i en lettere amputeret version opvejer Take That de tamme popfadæser, som Gigantium har lagt navn til de seneste år. Desuden bliver det en historisk dag for Nordjylland, da en lokalitet aldrig tidligere har været vådere end Limfjorden.

"Everything Changes" fra 1993 er måske den mest beskrivende titel en aften, hvor boybandet endegyldigt begravnes, og gravøllet tyllens, mens et langt mere voksent og potent manband med lige dele klassiske tudesange og nykomponerede festbrag afslører, at gruppen også uden en vis herre om bord på popskuden er mere sexet, vovet og underholdende end nogensinde.

Eksempelvis har jeg aldrig set et kolossalt løbebånd integreret i en musikalsk finale, der meget passende indebærer en medrivende gospel-udgave af "Never Forget", inden "Shine" og "Pray" med al hørbarhed understreger, at aftenen ikke bliver sådan lige at glemme.

OM KONCERTEN:

Gigantium, Aalborg, fredag: Take That

AF SIMON STAUN
sim@fyens.dk

Klicheer i PET-sovs

AF ANNE SOPHIA HERMANSEN
kultur@fyens.dk

TROELS ØRTING:
"Operation Gamma"
★★★★★

I Solrød arbejder Hassan på en lyssky millionhandel, der kan sikre ham og hans familie et liv on the sunny side. Samtidig er Rejsehølet i færd med at skaffe beviser, der kan sikre ham et liv bag tremmer, og endelig er en håndfuld hellige krigere i færd med at arrangere terroranslag mod de nationer, som har sat sig op mod Islam. Det er de tre hovedspor i PET-chef Troels Ørtings krimi "Operation Gamma".

En i udgangspunktet udmærket tænkt roman, der drives frem af det forhold, at mens politiet har øjnene rettet mod

Hassan, er noget langt større og farligere under opsejling lige ved siden af.

Det er en opbygning, der sætter en naturlig motor på læselysten, men tempoet retarderes undervejs af en Ørting, som fortæller lidt for ivrigt om politimetoder og rutiner og lidt for klichetungt om sine hovedpersoner, der nedskrives i en sovs af genrens allermost søvnige klicheer.

Selvfolgelig bliver vi ikke præsenteret for saftige afsløringer af nogle af de sager, som gennem årene har ligget på Troels Ørtings bord. Men når han nu har taget orlov fra sit arbejde som operativ PET-chef og begiver sig ud i krimigenren, kunne vi måske alligevel have forventet lidt insiderviden mellem siderne eller i det mindste en roman

med lidt autoritet. "Operation Gamma" er en underlig mat og forudsigelig affære, der dog glimrer ved at forløse sin komposition i et udmærket klimaks. Desværre varer det kun kort, og det ændrer ikke ved, at romanen snarere er en PET-grønspættebog i rutiner og metoder end en krimi, der lever i kraft af en interessant og velfortalt historie.

OM BOGEN

Troels Ørting: Operation Gamma. 340 sider, 249 kroner. TV 2 Forlag. Er udkommet.

Blærede beats

ELEKTRO/POP

Familjen: "Det Snurrer i Min Skalle"
★★★★★

Svenskernes indskudte popøre er nu én gang for alle forenet med landets voksende elektroszene. Med modersmålet i munden og en umiskendelig svensk lyd i højttalerne lanceres DJ og elektromusiker Johan T. Karlsson under aliaset "Familjen". Cd'en henter inspiration fra Kraftwerk over firsernes synthpop til moderne retroelektro og byder på finurlige, analogt-lydende beats og smittende omkvæd, der varmer de efterårskolde tæer som friskbrygget frugtthe. Svenskyndige vil muligvis finde en ekstra dimension i pladens tekster, men selv uden lyrisk forståelse er der rigeligt at komme efter til en klar anbefaling. Niels Nørgaard

Stadig kuk i det

METAL

Serj Tankian: "Elect The Dead"
★★★★★

Første soloplade fra medlemmerne af pauseramte System Of A Down kommer fra forsanger Serj Tankian og følger ganske nøje i sporet fra især bandets to første plader. Udtrykket er måske en kende mere teatralisk, end vi kender det fra moderorkestret, men ellers er Tankian i vante omgivelser med skizofren og melodisk galskabsmetal med stærkt USA-kritiske tekster og millimeterpræcise catch phrases som "Don't you see their bodies burning/Desolate and full of yearning". "Elect The Dead" har ikke den overrumpende og accelererende friskhed, som gjorde "Mezmerize" til et mesterværk, men den er kvalificeret tidsfordriv i et trist metalår. Niels Nørgaard

» Jeg søger bevidst sammenblandingerne og finder dem usædvanligt spændende og givende for leseren.

Michael Jeppesen, Ekstra Bladets bagsideskribent, om sine vænninger med politikere. (Morgenavisen Jyllands Posten)

NYE CD'ER

Libertinernes tid

INDIEROCK

The Libertines: "Time For Heroes" (Best of)
★★★★★

Efter to af garagerockens største plader, Up the Bracket (2002) og "The Libertines" (2005), er det efter pladeindustriens logik tid til en opsamling.

De udsvævende og rastløse ugersvende fra The Libertines, Carl Barât og Pete Doherty, har med deres hensynsløse guitarføring og provokerende tekster re-lanceret roots-rocken og gjort den til deres egen form for brit-retrorock. Libertinernes hærgen sluttede egentlig i 2004, men dønningerne fortsætter på best of-pladen, der virker lige så upoleret og rå som supermodellen Kate Moss uden sminken. Tyk lo-fi bringer os tilbage i øvelokalet med bandet, der ud over cement-singlerne "What a Waster" og "Can't Stand Me Now" bringer b-siden "Mayday" og en genindspilning af "Death On the Stairs" til live. (A:alarm Music)

Kenneth Kjæp Larsen

Småsten uden perler

ROCK

Lillystones: "Pleaser"
★★★★★

Århusianske Lillystones' udspil "Jog Trot" fik dem på Danmarkskortet, og nu er de klar med debutalbummet.

Blød rock eller pop, om man vil, kendetegner de 10 sange, som alt afhængig af tempo minder en del om Mew og Tim Christensen. Bare med Liv Beck bag mikrofonen.

Som småsten på en sandstrand ligner sangene hinanden og er typisk bygget op omkring en instrumental solo i udfasen. Enkelte ravnende numre lyser dog op. "Long Way From Home" og "Sissyboy" er et genhør værd i forhold til en mængde slapt skårrede sange, der virker umiddelbart fængende, men også unødvendigt lange. (Promote it!/Gateway Music)

Kenneth Kjæp Larsen

Personligt rockleksikon

MUSIK: Journalist og anmelder Dorte Hygum Sørensen fra Politiken har sat sig for at samle de seneste 50 års største navne i international rockmusik. 50 hovedportrætter, adskillige miniporætter og faktabokse beskriver musik-

kens udvikling. Også country, soul, pop, hiphop, techno og reggae. Undervejs sættes musikken og kunstnerne i relation til deres samtid.

"Rock - fra rhythm'n'blues til mash up". Politikkens Forlag, 310 sider, kroner 269.-

ORIGINAL TEATER
070R

SCAPINS RÆVESTREGER

AF MOLIÈRE

FORPREMIERE 11-12/11

ODENSE TEATER · SUKKERKOGERIET · 13/11-8/12 2007

Jesus & Josefine

AF
BO hr. HANSEN og NIKOLAJ SCHERFIG

Musik af
MARTIN BRYGMANN

FORPREMIERE 13-14/11

ODENSE TEATER · STORE SCENE · 15/11-22/12 2007

STORSPONSORER

Fyens Stiftstidende

SPONSORER

ODENSE TEATERS SPONSORKLUB:

FIONIA BANK